

Ти звеш мене, й на голос милий твій
З гарячою любов'ю я полину;
Поки живуть думки в душі моїй,
Про тебе, ненько, думати не кину.
Як мрію чистую з найкращих мрій,
Я заховав в серці Україну,
І мрія та, як світище ясне,
Шляхом правдивим поведе мене.

Нехай той шлях важкий, нехай тернистий!
Але хіба тоді квіток шукать,
Коли тебе, твій любий образ чистий
Несхнучі сльози тяжко туманять?
Коли твій геній навіть променистий
Онемощів і почина згасать?
О ні, того скарають муки люті,
Хто зможе в час такий тебе забути!

В біді твоїй рідніша ти мені;
Тобі несу я сили всі, що маю;
І працю тиху, і мої пісні
На віттар твій побожно я складаю.
Натхни ж мене! Нехай у мертвім сні
Я днів моїх даремно не загаю!
Нехай я знаю, що недурно жив,
Що за життя тобі я заплатив.

Коли я був дитиною малою,
Красу твою повсюди я вбачав,
Здавалась ти веселою, ясною,
Мене твій вид веселий чарував,
Тоді я ще душею молодого
Про муки тайні її твої не знав;

Тепер же бачу я твої страждання,
І ще зросло моє к тобі кохання.

Прийми ж мої пісні, як дар малий
Великої і вірної любови!
Що зможе дати мій талан слабий
В скарбницю любої твоєї мови,
Він певно дасть, і знай, що в час страшний
Твій син тобі не пожаліє крови
І що не спинить страх усіх погріз
Моїх пісень, моїх за тебе сліз.

30 серпня 1888 р.

II

Поки душею я не втонув іще
В нирвану й тіло ще не розпалося,
Я можу ще тебе, Вкраїно,
Серцем кохати й тобі служити.

Я ще твоєю втіхою тішуся,
Я ще твоєю мукою страждаю,
Я можу ще в гарячих мріях
Благословляти тебе на щастя.

Але чому я цілої вічності
Не маю віком, смерті не знаючи,-
Я вічність би віддав для тебе,
Рідний і вічно коханий краю.

Єсть вічність, кажуть, душі безсмертнії
Вмирать не можуть, ні руйнуватися,

Але по смерті мусять жити,
Можуть дізнати блаженство райське.

Яке ж блаженство, краю коханий мій,
Твоїм без тебе дітям зі сталося?
Чи може бути той щасливим,
Хто вже не бачить тебе й не чує?

І хто не може правду довічну,
Котру на небі прямо вбачає він,
Справдити на землі коханій,
Ні допомгти їй не може словом?

Ні... ні! Не хочу щастя такого я!
Нехай із тілом гине й душа моя,
Коли тебе я не могтиму
Серцем кохати й тобі служити.